

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117586560/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

XIII.

Det blev Vinter, og ad de frosne Veje vendte Krigerne tilbage. Men Sølvør kom ikke. Ingen af de Ryttere, hvis Heste gungrede paa den frosts nøgne Jord, holdt foran Egenæs. Og heller ikke paa hans egen Gaard hørtes der fra ham, skønt Felttoget var endt for længst.

Da den naturlige Tanke en Dag uventet paakom Gro, at han kunde være falden, knyttede hun sine Hænder og slog sine Kinder: Nej — nej — nej!

En Morgen, da hun aabnede sin Rude for at fodre Duerne, der plejede at hoppe helt ind i Karmen, fik hun Øje paa en Due, hun i Månedes havde savnet. Den sprang graadig op paa hendes Haand og nippede Bygkorn. Hun greb den om Vingerne og betragtede den nøje genkendende. Da rødmede hun dybt og snappede hastigt om dens højre Vinge. En lille rød Silkesnor greb ind mellem Fjerene, hvor

hun fandt en lille Strimmel Pergament med snirklede Minuskler — med Bud — med Budskab fra Sølv:

Til Gro derhjemme.

Jeg gaar nu over den Flod Rhin. Jeg gaar at tjene Kongen af Frankerig. Thi den, som ikke kaldes, kommer ikke.

— Gro jublede over dette Bud, thi hun vidste, at det kom hurtigere, end nogen Storm kunde have fløjet, og altsaa var Sølv i Live. Og hendes Stolthed frydede sig over, at hendes Mistanke havde været ugrundet hin Dag, da Fuglen fløj op fra Æbelø. Thi Sølv havde ikke faaet Bud fra hendes kaldende Længsel.

Vinteren blev streng, og Is i Søen umuliggjorde ethvert Forsøg paa at ro over til Øen. Men Gro gik og længtes efter, at Isen helt skulde slaa Bro over til hendes lille Rige, saa hun kunde gæste det igen.

En Morgen stirrede Gro over mod Æbelø. Solen stod netop lavt derude. Luften var tyk af Snerøg, og Solen skimtedes kun som en gulhvid Lyskugle, kold som en Snebolt, halvkvalt mellem tykke Taagedyner. Gros Aande stod ud i Luften som to lange hvide sitrende Spyd. Den hvide Rim strittede ud af alle Haarene paa hendes Maarskindspels.